

Gebedsgenezing

Ik ben op 23 november 1965 geboren. Een paar dagen na mijn geboorte was mijn moeder al weer op en was ze weer onder de mensen. Nog een paar dagen later werd ze heel erg ziek; ze had kraamvrouwenkoorts.

Foto in het ziekenhuis gemaakt door verpleegster Jo Veenstra

(Kraamvrouwenkoorts is een ziekte die in vroegere tijden veel voorkwam onder vrouwen na de bevalling, en die vaak dodelijk was. Bron: Wikipedia) Een zwager die haar in het ziekenhuis bezocht vertelde: "Het was net of ze dood was, zo slecht zag ze er uit."

Mijn vader had een slagerij en 3 jonge dochters. Hij kon niet voor mij zorgen. Ik werd als baby bij een zus van mijn vader, bij mijn tante Anneke, ondergebracht. Ik ben daar 3 maanden, tot Pasen (10 & 11 april) 1966 gebleven.

De doop werd voor mij aangevraagd. Mijn ouders wilden dat ik gedoopt zou worden en dat mijn moeder de bandrecorder-opname nog zou kunnen horen voor ze zou sterven

Van een verpleegster die christelijk is, hoorde ik het volgende: Ze had op zondag 12 december een vroege dienst. Ze was erg meelevend met mijn moeder; een jonge christelijke moeder met kleine kinderen. Het ging al dagen slecht met mijn moeder; men ging er op de afdeling van uit dat ze stervende was. Ze heeft toen foto's gemaakt 'voor de vader en kinderen die achter zouden blijven'.

In de kerk werd op die zondag in de kerk voor mijn stervende moeder gebeden. Dominee Verkade bad vurig om genezing. De verpleegster vertelde dat ze stomverbaasd was dat mijn moeder die dag, rond 10 uur in de ochtend, tegen de verwachtingen in, opknapte. Zij en haar collega's vonden het een wonder!

De zondag erop, 19 december 1965 werd ik gedoopt. Mijn moeder lag nog in het ziekenhuis; ze was te zwak om de dienst te kunnen volgen. Daarom werd de dienst opgenomen met de bandrecorder. Mijn oom Meerten Penninga was aanwezig bij de dienst. Hij kon zich een deel van het dankgebed van ds. Verkade nog steeds herinneren; waarin de dank dat mijn moeder weer opknapte werd genoemd.

Ds. Verkade

Zuster Jo Veenstra met Wiebe Penninga (rechts)

Het is rond 1980. Ik ga met mijn schoolvriendinnetje Christa mee naar haar huis. Ik stel me netjes voor aan haar moeder. Ze kijkt me aan herhaalt mijn naam een paar keer. Ik kijk verbaasd. Dan zegt ze: "Ik heb jouw moeder verpleegd." en loopt naar een kast. Ze haalt een paar foto's tevoorschijn. Die waren nog voor je moeder, maar ik heb ze nooit meer aan haar kunnen geven omdat ze al uit het ziekenhuis vertrokken was voor de foto's klaar waren. Ik kijk naar de foto's van moeder en kind en van een verpleegster met kind. Dat kind zegt ze, dat ben jij. Mijn schoolvriendinnetje kijkt verbaasd naar haar moeder en naar mij. Onder het genot van een pot thee krijg ik te horen over de wonderbaarlijke gebedsgenezing van mijn moeder.

*De bandrecorder band heb ik nog steeds in mijn bezit. De opname heb ik omgezet naar een mp3-bestand.
Wiebe Penninga*